

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Toni Vizzini en Ingrid Roggen

tegen

TV Limburg

Met twee mails van 25 en 31 januari 2017 dienen de heer Toni Vizzini en mevrouw Ingrid Roggen een klacht in tegen TV Limburg. Aanleiding is een reportage van 22 januari 2017 onder de titel *Ouderverstoting: wat als je kind je niet meer mag zien?* Hoofdredacteur Eddy Eerdeken van TV Limburg antwoordt met een mail van 16 mei, waarop Toni Vizzini en Ingrid Roggen repliceren met een mail van 13 juni.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 18 september 2017. Toni Vizzini en Ingrid Roggen woonden de hoorzitting bij, en ook Eddy Eerdeken was aanwezig.

DE FEITEN

De reportage gaat over het fenomeen ouderverstoting, waarbij gescheiden ouders hun kinderen niet meer mogen zien. In de uitzending getuigen twee mensen, onder wie een vrouw die de voorbije twee jaar geen enkel contact had met haar 12-jarige dochter. De vrouw zegt niets te weten over de schoolloopbaan en de gezondheid van haar kind. Ze zegt dat ze samen met haar ex-man het hoederecht heeft over haar dochter en dat ze op gerechtelijk vlak alles in haar voordeel heeft. De journalist heeft het over een vechtscheiding en ouderverstoting. Hij omschrijft ouderverstoting als een fenomeen waarbij kinderen na een vechtscheiding geen contact meer willen met één van de ouders, waarbij de kinderen vaak worden beïnvloed door de verblijffouder.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAGERS zijn de ex-partner van de vrouw in de uitzending en zijn nieuwe vriendin. Ze zeggen dat TV Limburg de waarheid niet onderzocht heeft en hen niet gecontacteerd heeft om het verhaal van de vrouw te checken.

Volgens klagers zit de uitzending vol fouten en leugens. Het enige wat klopt is het feit dat de moeder haar dochter in twee jaar niet gezien heeft. Maar van ouderverstoting is geen sprake, wel van verwaarlozing en mishandeling door de moeder. Zij speelt in de reportage het slachtoffer, terwijl alleen het kind slachtoffer is. De media hebben daar nooit aandacht aan willen besteden.

Er is geen gedeeld hoederecht, zoals de vrouw in de reportage beweert. Klager heeft als vader het exclusieve hoederecht over zijn dochter en de moeder heeft contactverbod. Klager legt een tussenvonnis van de familierechtbank van 11 mei 2015 voor om dat te staven, en voegt eraan toe dat er sindsdien geen andere gerechtelijke uitspraken meer geweest zijn over het hoederecht. De voorziene zittingen werden telkens uitgesteld.

De journalist spreekt van ouderverstoting, wat zou betekenen dat de vader zijn dochter beïnvloedt om haar moeder niet meer te zien. Maar naast het exclusieve hoederecht voor de vader en het contactverbod voor de moeder blijkt ook uit onderzoeken van het CAW (Centrum voor Algemeen Welzijnswerk), het CLB (Centrum voor Leerlingenbegeleiding) en de huisarts dat er geen beïnvloeding is door de vader. Het meisje wil zélf geen contact meer met haar moeder.

Ook van een vechtscheiding is er geen sprake. Klager en zijn ex zijn nooit getrouwd geweest. Ze zijn sinds 2009 uit elkaar, terwijl de problemen rond hun dochter pas 3 jaar later begonnen.

De vrouw zegt in de reportage dat ze niets weet over de schoolloopbaan van haar dochter, maar dat klopt niet. Klager verwijst naar een ondertekende verklaring van de schooldirectie, waarin die bevestigt dat de moeder in december 2016 nog contact had met de school.

TV Limburg heeft volgens klager dan ook de verkeerde persoon gekozen om te getuigen over ouderverstoting, en heeft daardoor van de vader een slachtoffer gemaakt, terwijl hij en zijn dochter na de reportage vragen kregen op school en van familie en vrienden.

Klager kan zich inbeelden dat de getuige de journalist heeft voorgelogen, maar de journalist had het getuigenis moeten checken. Dat heeft hij op geen enkele manier gedaan. Hij heeft klager als enige voogd van het meisje ook niet gecontacteerd.

Na de uitzending heeft klager een rechtzetting gevraagd aan TV Limburg, maar de zender wilde daar niet op ingaan. Klager spreekt tegen dat hij via een rechtzetting het hele verhaal van zijn dochter wilde brengen, zoals TV Limburg beweert.

TV LIMBURG maakte de reportage naar aanleiding van een onderzoek van de KU Leuven, waaruit blijkt dat co-ouderschap niet altijd positief is. Volgens de studie zouden kinderen soms beter af zijn als één van de ouders exclusief het hoederecht krijgt. De studie ging voorbij aan wat dat kan betekenen voor ouders die met lege handen achterblijven. Daarom contacteerde TV Limburg een vereniging die zich het lot aantrekt van gescheiden ouders die hun kind niet meer zien. De vereniging komt geregeld in de media en de zender vertrouwt ze.

De reportage vertelt het verhaal van de vrouw en hoe zij zich voelt doordat ze haar dochter niet kan zien. Alleen die vraag is belangrijk, niet wie het hoederecht heeft over het meisje. De vraag over waarheidsgetrouwheid gaat over dat gevoel bij de moeder. Bij zo'n verhaal is het onmogelijk om alles te controleren wat de getuige zegt.

Daarom heeft de redactie ook de omgeving van de getuige niet gecontacteerd. Het ging niet om de dochter, maar om de moeder. TV Limburg bracht een zo sereen mogelijk verslag, met een zo groot mogelijk respect voor de anonimiteit van alle betrokkenen, terwijl klager er het verhaal van zijn dochter van wil maken.

De journalist gebruikt de term ouderverstoting op basis van het getuigenis van de vrouw. Zij zegt dat niet zelf, maar in een reportage van anderhalve minuut kan je niet het hele getuigenis steken en vermeld je sommige dingen in de *voice over*.

Klager belde met de hoofdredacteur over een rechtzetting, maar daarbij bleek dat hij meer vroeg dan een wederwoord of een rechtzetting. Hij wilde een forum om het verhaal van de lijdensweg van zijn dochter te kunnen doen, waarbij hij ook hulpdiensten, gerecht en media viseerde. Om het meisje te beschermen, is TV Limburg daar niet op ingegaan.

BESLISSING

De Raad is van oordeel dat de journalist de plicht heeft om in alle omstandigheden waarheidsgetrouw te berichten, ook bij persoonlijke getuigenissen.

TV Limburg houdt voor dat de reportage enkel focust op de gevoelens van de moeder die haar dochter niet meer kan zien, maar in het getuigenis van de vrouw en het commentaar van de journalist komen ook feitelijke gegevens aan bod.

Het tussenvonnis van de familierechtbank en de verklaring van de schooldirectie die klager voorlegt, blijken een aantal van die gegevens te weerleggen, zoals de uitspraken van de moeder over het hoederecht en over haar kennis van de schoolloopbaan van haar dochter. Andere elementen, zoals de vraag of er sprake is van een vechtscheiding en van ouderverstoting, zijn voor interpretatie vatbaar en daarover lopen de standpunten uiteen.

TV Limburg neemt de elementen uit het getuigenis van de vrouw evenwel over als feitelijke gegevens, en stelt dat het bij een persoonlijk getuigenis onmogelijk is om alles te controleren wat de getuige zegt, waardoor de vrouw een forum krijgt voor mogelijk foute beweringen.

De feiten checken komt op de eerste plaats. Bij persoonlijke getuigenissen levert de journalist een redelijke inspanning om de feiten te checken, en als dat onmogelijk is, dient hij de nodige reserve en terughoudendheid aan de dag te leggen, en moet dat ook blijken uit zijn reportage. Dat geldt des te meer wanneer de getuige praat over een conflict en mogelijk belang heeft bij een bepaalde voorstelling van zaken. Deze aanpak vloeit voort uit artikel 1 en 2 van de code die bepalen dat de journalist waarheidsgetrouw bericht. TV Limburg heeft de feiten niet gecheckt en van enig voorbehoud is er geen sprake.

Na de uitzending heeft klager aan TV Limburg gevraagd om een aantal feitelijke fouten recht te zetten. Of hij daarbij het ruimere verhaal van zijn dochter aan bod wou brengen, zoals TV Limburg zegt, kan de Raad niet uitmaken. Maar die discussie ontslaat de zender niet van de plicht om relevante feitelijke informatie recht te zetten zoals bepaald in artikel 6 van de code.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond.

Brussel, 19 oktober 2017